

slušna prohlásil, nebyl podle prvního odstavce § 45 j. n. rekurs proti tomuto usnesení dovolen, a měl býti z úřední moci odmítnut soudem první stolice (§ 523 c. ř. s.) a nestalo-li se tak, rekursním soudem (§ 526 odst. 2 c. ř. s.), ježto usnesení prvního soudu bylo neodporovatelným a stalo se pravoplatným. Protože však rekursní soud, přehlédnuv předpis § 45 j. n., rozhodl o rekursu ve věci a odepřel krajskému soudu jeho věcnou příslušnost, změnil jeho usnesení, jest dovolací rekurs přípustný a bylo z jeho podnětu napadené usnesení zrušiti a rekurs jako nepřipustný odmítnouti, neboť k pravomoci rozhodnutí jest přihlížeti z moci úřadu (§ 240 třetí odstavec c. ř. s.).

Čís. 12814.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Má-li podnikatel zapsanou ochrannou známku, nelze spatřovati nic závadného v tom, že na ni upozorňuje spotřebitele.

(Rozh. ze dne 16. září 1933, R I 636/33.)

Marie T-ová, majitelka firmy E. T-a vdova, optické zboží v U., domáhala se na Rudolfa Pietschovi, optiku v U., by byl žalovaný uznán povinným zdržeti se označení »Piopbrillen« pro brýle, jež prodává a jichž součásti pocházejí od různých výrobců, zdržeti se rozšiřování udání, že brýle jen u něho jsou k dostání a že značka »Piopbrillen« jest zákonem chráněna a zdržeti se rozšiřování a uveřejnění tvrzení, že ještě žádný kupec brýlí »Piop« neuplatnil své právo ze záruky. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a znovu rozhodl. D ů v o d y: Žaloba založena jest, jak z jejích údajů nade vši pochybnost plyne, i když výslovně příslušné právní ustanovení není citováno, na § 2 zák. proti nek. soutěži a spatřuje nekalou reklamu žalovaného v tom, že veřejně činí a rozšiřuje o svém podniku údaje způsobilé oklamati a zjednati tím jeho podniku na úkor jiných soutěžitelů přednost při soutěži, a to údaje toho obsahu, že brýle ve svém závodě prodávané označuje jako »Piop-brýle«, ačkoli jsou to brýle z cizích výrobků i od jiných optiků stejným způsobem sestavované a že tím, jakož i tvrzením, že jsou takové brýle jen u něho k dostání a že jsou vzorkově chráněny, uvádí kupitele v omyl. Soud první stolice je toho názoru, že o nekalou reklamu a o jednání přičící se dobrým mravům soutěže nejde, poněvadž žalovaný značku »Piop-Brillen« má skutečně chráněnu a touto jeho značkou chráněné brýle opravdu jen u něho jsou k dostání, a poněvadž je též oprávněn brýle, které, třebaže z cizích součástek, sestavuje, jako zvláštní svůj výrobek vlastní značkou opatřovati a prodávati, když brýle ty jeho odbornou prací jsou v každém jednotlivém případě potřebám kupitele individuálně přizpůsobovány a jeví se tak zvláštním jeho produktem. Soud odvolací souhlasil by s tímto názorem, kdyby byl skutkově dostatečně podložen. Lze zajisté připustiti, že i ten, kdo pracuje se součástkami

jinými výrobci zhotovenými, může jich sestavením a použitím dospěti k výrobku, který se odlišuje od produktů jeho konkurentů tak osobitě a nese takové stopy jeho vlastní zručnosti, důmyslu a originality, že právem zatlačuje použitý materiál do pozadí a činí důvodně nárok na zvláštní označení a zvláštní ochranu. Avšak v souzeném případě jde právě o to, zda skutečně činnost žalovaného je takového rázu, či zda pravdu má žalující strana, tvrdíc, že u brýlí hlavní význam mají skla a že ono žalovaným zdůrazňované sestavování a přizpůsobování potřebám jednotlivých kupitelů je běžným i všemi ostatními prodávací brýlí samozřejmě konaným úkonem, který zůstává proti kvalitě skla, po případě obruby momentem zcela podřadným a který právě neprávem od žalovaného je na oklamání kupitelů stavěn do popředí, by byl vzbuzen dojem, že jím sestavené brýle jsou něčím zvláštním, co kupitel v jiném závodě nedostane. Pro posouzení této speciální otázky nestačí podle názoru odvolacího soudu vědomosti prvního soudu a bude věcí znalců, jak to žalující strana ve svém přípravném spisu též navrhla, zjistiti a vysvětliti, na čí straně je pravda. Jestliže »Piop-Brillen« žalovaného nejsou opravdu ničím více než obyčejnými brýlemi, jež z různých více méně kvalitních součástek cizí provenience zhotovuje normálně každý jiný optický závod, pak podle názoru soudu odvolacího nebyl by žalovaný oprávněn používat pro brýle ve svém závodě prodávané zvláštního označení, třeba skutečně registrovaného, které v kupcích budí nesprávný dojem, že jde o zboží zvláštního druhu, které jen žalovaný může nabídnouti a pak byly by ve smyslu třetího odst. § 2 zák. proti nek. soutěži i pravdivé údaje žalovaného, že značka »Piop-Brillen« je chráněna a že jest jen u něho k dostání, pozastavitelné, ježto hledíc k jejich zvláštní úpravě a ve spojení s neoprávněností takové značky používat, byly by přece jen nekalou reklamou, která má podniku žalovaného na úkor jeho soutěžitelů v očích zákaznictva přinést jakousi nezaslouženou přednost, což nelze srovnati s dobrymi mravy soutěže.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu, by znovu jednal a rozhodl o odvolání.

D ů v o d y:

Ano je zjištěno, že pozastavené údaje stěžovatelovy o brýlích jím prodávaných jsou správné, nelze mluvit o nekalé soutěži, neboť nelze přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že tyto údaje jsou přes to způsobilé oklamati, hledíc k jejich zvláštní úpravě (§ 2 odst. (3) zákona proti nekalé soutěži). Vždyť stěžovatel upozorňuje jen spotřebitele (zákazníky) na optické předměty, totiž na brýle jím prodávané a označené ochrannou známkou Piop a proto nazvané Piop-Brillen. Účelem ochranné známky podle § 1 zák. ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. zák. jest jen rozlišovati výrobky neb zboží od výrobků neb zboží stejného druhu. Má-li stěžovatel zapsanou ochrannou známku, jest zajisté oprávněn upozorňovati na ni spotřebitele, aniž by bylo lze v tom spatřovati něco závadného. Odběratelé si tomu již navykli, že zboží opatřené ochran-

nou známkou nemusí býti vždy zbožím zvláštní jakosti, nebo zvláštního druhu a proto tento údaj vůbec postrádá jakékoliv možnosti klamati o jakosti zboží. Známkou Piop jsou chráněny brýle sestavované a prodávané v závodě žalovaného. Upozorňuje-li tudíž stěžovatel spotřebitele na tuto svou ochrannou známku, nejde o nekalou soutěž, nýbrž o zjev v obchodním životě zcela obvyklý a nezávadný, a tvrdí-li, že garančních listin jím vydaných nebylo posud kupiteli brýlí použito, do-
tvrdzuje tím jen dobrou jakost svých brýlí. Při nepředpojatém posuzování pozastavených údajů nelze tvrditi, že by jednotlivě nebo v celku vzbuzovaly dojem, že brýle stěžovatelem prodávané jsou něčím zvláštním, což kupitel v jiném závodě nedostane, nýbrž činí jen dojem, že Piop-Brillen jsou dobré jakosti a že je lze dostati jen u stěžovatele. Ne-
třeba tedy zjišťovati znalcem, jakého rázu jest činnost stěžovatelova při sestavování brýlí jím prodávaných.

Čís. 12815.

Ve věcech nesporného soudnictví mohou sice (§ 40 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.) v rekursech býti uváděny nové skutečnosti a průvody, ale tyto skutečnosti musely tu býti již v době rozhodnutí prvního soudu, jinak jsou jen důvodem nové úpravy.

(Rozh. ze dne 16. září 1933, R I 662/33.)

O p a t r o v n i c k ý s o u d uložil manželskému otci, by platil na výživu nezl. dítěte měsíčně 100 Kč. R e k u r s n í s o u d k otcovu re-
kursu napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ve věcech nesporných může býti rekurs k nejvyššímu soudu podán jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost (§ 46 odst. (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.). Podle obsahu spisů není v nich ani zmatečnosti, ani neshledán v napadeném usnesení rozpor se spisy. Neprávem vytýká stěžovatel rekursnímu soudu nezákonnost proto, že opomenul snížené jeho příjmy z úřadu zjistiti, jak v řízení ovládaném zásadou vyšetřovací bylo jeho povinností (§ 23 zák. čís. 100/1931), neboť usnesení prvního soudu bylo vydáno dne 18. října 1932 a re-
kursní soud nesměl hleděti ke skutečnostem nastavším teprve po vy-
dání toho rozhodnutí, t. j. od 1. ledna 1933. Příjmy, jež stěžovatel do-
stával v době rozhodnutí 1. stolice, byly však přesně zjištěny na pod-
kladě úředního sdělení ředitelství státních drah a stěžovatel proti správnosti těchto údajů ani nebrojí, uplatňuje jen, že se jeho příjmy v po-
sledním čase podstatně snížily. Ve věcech nesporného soudnictví mo-
hou sice v rekursech býti uváděny nové skutečnosti a průvody [§ 40
(1) cit. zák.], ale tyto skutečnosti tu musely býti již v době rozhodnutí
prvního soudu, jinak jsou jen d ů v o d e m n o v é ú p r a v y.